

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **I. A.**, narozena dne X,
státní příslušnice Gruzie,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-242/ZA-ZA11-ZA22-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla pronásledována za uplatňování svých politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, zároveň žalobkyně neuvedla skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že byla pronásledována z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, ani že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Uvedl, že seznam důvodů uvedených v § 12 písm. b) je taxativní. Žalobkyně označila za důvod vycestování z Gruzie problémy jejího manžela, výslovně uvedla, že ona sama problémy ve vlasti neměla. Žalovaný situaci jejího manžela posoudil v samostatném řízení a neudělil mu mezinárodní ochranu (rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-243/ZA-ZA11-ZA22-2019). Žalovaný uvedl, že není možné, aby se při posuzování její žádosti zabýval případnými problémy, které mohou hrozit jejímu manželovi v případě návratu do vlasti. Žalobkyní uvedené skutečnosti tak nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Nadto je Gruzie považována za bezpečnou zemi původu, kde soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a v současnosti na jejím území neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Gruzie rovněž ratifikovala mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se opravných prostředků, a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí na stav dodržování lidských práv. Žalovaný proto neudělil azyl podle § 12 zákona o azylu.
3. Dále se zabýval tím, zda je možné žalobkyni udělit mezinárodní ochranu podle § 13 zákona o azylu, avšak shledal, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení, neboť takové okolnosti ani neuvedla. Stejně tak neshledal, že by bylo namístě udělit žalobkyni mezinárodní ochranu ve formě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Zabýval se zejména její rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalobkyně je dospělá, svéprávná a práce schopná osoba, je zdravá a nemá žádné zvláštní zdravotní problémy. Během řízení nevyplynul žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.
4. Dále se zabýval tím, zda je možné žalobkyni udělit mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyni nehrozí v případě návratu trest smrti, neboť v Gruzii již není možné udělit trest smrti za žádný trestný čin. Stejně tak žalobkyni v případě návratu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobkyně jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla problémy jejího manžela z důvodu jeho obvinění z krádeže zlata. Žalobkyně však ve vlasti v souvislosti s těmito problémy jejího manžela neměla žádné konkrétní potíže a výslovně potvrdila, že před incidentem neměla žádné problémy ani s gruzínskými státními orgány. Zopakoval, že situace jejího manžela je předmětem samostatného řízení, a uvedl, že není možné, aby se zabýval případnými problémy, které v případě návratu do vlasti hrozí jejímu manželovi. Nad rámec toho uvedl, že žalobkyně má možnost se přestěhovat v rámci Gruzie na jiné místo. Připomenul, že žalobkyně je dospělá, svéprávná, praceschopná žena a žalovaný nemá důvod se domnívat, že by ve svých možnostech přesídlení byla jakkoliv limitována. Žalobkyně nevyužila možnosti vnitřního přesídlení, pročez nelze předjímat, zda by tímto své potíže, resp. potíže jejího manžela, vyřešila. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2004, sp. zn. 59 Az 153/2003, podle nějž je právní institut azylu opodstatněn až v okamžiku, kdy pronásledovanému cizinci nemůže poskytnout ochranu vlastní stát. Nic také nenásvědčuje tomu, že by žalobkyně v případě návratu do vlasti byla postižena za svou žádost o

mezinárodní ochranu. Dále žalobkyni nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v souvislosti s ozbrojeným konfliktem, neboť v Gruzii aktuálně takový konflikt neprobíhá. Žalovaný také nedospěl k závěru, že vycestováním žalobkyně by České republika porušila jakékoliv mezinárodní závazky. Proto neudělil azyl ani podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně netvrdila žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné udělit jí mezinárodní ochranu podle § 14b zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobkyně uvedla, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále porušil § 14a zákona o azylu. Upozornila také na povinnost žalovaného dbát základních zásad správního řízení uvedených v § 2 až § 8 správního řádu.
6. Žalobkyně uvedla, že žalovaný pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval zákon o azylu. Závěry žalovaného neplynou ze shromážděných podkladů, resp. chybí zde vazba mezi podklady a závěry rozhodnutí.
7. Předně odkázala na čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle níž jsou rodinní příslušníci uprchlíka již z důvodu svého příbuzenského vztahu k uprchlíkovi zpravidla vystaveni pronásledování takovým způsobem, který by mohl být důvodem pro přiznání postavení uprchlíka. Nemá pochyb o tom, že její manžel uváděl skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, ostatně žalobkyně během řízení opakovaně uváděla, že hlavním důvodem, pro který se rozhodla opustit území, byly skutečnosti, které uváděl její manžel, přesto v napadeném rozhodnutí skutečnosti zmíněné jejím manželem nejsou uvedeny a žalovaný s nimi nikterak nepracuje. Není možné tyto skutečnosti ignorovat a řízení izolovat od řízení jejího manžela s ohledem na to, že právě skutečnosti uváděné manželem měly na opuštění země zásadní vliv. Žalovaný tak nepostupoval v souladu nejen s evropskými předpisy, nýbrž ani s českými, neboť i v českém právním řádu je osoba blízká definována jako osoba, která by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, důvodně pociťovala jako újmu vlastní.
8. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně vyložil pojem pronásledování. Je přesvědčena, že to, co prožili s manželem v Gruzii, je možné považovat za pronásledování. A ačkoliv se manžel žalobkyně snažil celou záležitost vyřešit s gruzínskou policií, nikterak mu nepomohla. Žalovaný také ignoroval subjektivní aspekt pronásledování, ačkoliv je povinen k němu přihlídnout. Základem pojmu uprchlík je podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků opodstatněná obava z pronásledování. Opodstatněné obavy obsahují jak objektivní, tak subjektivní aspekt a pro správné posouzení musejí být vzaty v úvahu oba. Žalovaný však subjektivní aspekt opomněl.
9. Žalobkyně také uvedla, že žalovaný nepracuje se zprávami o zemi původu dostatečně vzhledem ke klíčovému okolnostem případu. Pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi, není to dostatečné. Pouhý výčet zákonných ustanovení a popsání formálních postupů pro stížnosti na jednání soukromých osob neodpovídá realitě a praktické stránce situace v zemi původu žalobkyně.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobkyně a nesouhlasí s nimi. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a správní spis. V průběhu řízení bylo objasněno, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu z důvodu problémů svého manžela, který byl obviněn z krádeže zlata. Kvůli důvodům manžela žalobkyně s ním odcestovala i ona, ale výslovně uvedla, že ona sama v Gruzii žádne

problémy neměla. Žalovaný zopakoval, že okolnosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jejího manžela posoudil v samostatném řízení a ani v jeho případě neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany. K námitce o nedostatečné práci s podklady pro vydání rozhodnutí uvedl, že žalobkyně měla možnost se k podkladům vyjádřit již v průběhu správního řízení, ale neučinila tak, v kontextu napadeného rozhodnutí označil námitku za účelovou. Žalovaný uvedl, že snahy o legalizaci pobytu na území České republiky nelze považovat za relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že žalobkyně měla žádost o udělení mezinárodní ochrany podat bezprostředně po vstupu na území, jak je stanoveno v ustálené judikatuře NSS, avšak nejprve si s manželem prohlíželi Prahu a s podání žádosti měsíc otáleli, z čehož také nelze usoudit, že by potřeba mezinárodní ochrany byla natolik palčivá. Žalovaný zopakoval, že manžel žalobkyně nevyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu nabízí gruzínský právní řád, protože mezinárodní ochranu zpravidla není možné udělit. Zopakoval, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu, kde jsou dodržována lidská práva a základní svobody. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
12. Žalobkyně podala dne 10. 3. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
13. Dne 15. 3. 2019 poskytla údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uvedla, že je gruzínské státní příslušnosti i národnosti, hovoří gruzínsky a je pravoslavného vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany a nikdy se politicky neangažovala. Je vdaná a její manžel taktéž požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice, děti nemají. V Gruzii žila ve vesnici I., z vlasti vycestovali s manželem dne 16. 2. 2019. Je zdráva a nemá žádné specifické zdravotní potíže. Uvedla, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala kvůli potížím svého manžela. Soused ho obvinil z krádeže a tím začaly jejich potíže. Výslovně uvedla, že jiné důvody k udělení mezinárodní ochrany nemá.
14. Dne 15. 3. 2019 proběhl pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci něj uvedla, že od svatby se svým manželem žije ve vesnici I., před svatbou žila se svou matkou v T. a v CH. u babičky, která již zemřela. S matkou již ztratila kontakt a neví, kde nyní žije, její otec zemřel. Ve vlasti nikdy nepracovala. V České republice nemá žádné známé (krom manžela). Z vlasti vycestovala zcela bez problému, bezvívově. Do České republiky odcestovala z toho důvodu, že měla v Gruzii problémy ohledně svého muže. Vybrali si s manželem Českou republiku, protože se jim líbila, jiný důvod k výběru právě České republiky neměli. Měsíc od svého přiletu do podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bydleli v hotelu a prohlíželi si s manželem Prahu, jak to tu vypadá. Následně potkali na procházce Prahou jednoho známého jejího manžela, který jim poradil, aby podali žádost o udělení mezinárodní ochrany. Bez rady tohoto muže sice věděli, že mohou podat žádost, ale nevěděli, že právě v Z. U. B.. Nezeptali se nikoho jiného, kde by žádost mohli podat, protože neumí česky. Žalobkyně výslovně uvedla, že ona sama v Gruzii žádné problémy neměla. Problémy měl její manžel. Dne 10. 2. 2019 byl na oslavě, všichni sousedé slavili. Když z oslavy odcházel, jeden z mužů jejího manžela obvinil, že mu vykradl dům a ukradl zlato. Nahlásil to na policii a ta začala manžela žalobkyně vyšetřovat (dne 11. 2. 2019), byla i u nich doma, ale nijak nedokázala, že to byl právě manžel žalobkyně, kdo měl zlato ukrást. Ten soused pak poslal v noci (pravděpodobně dne 12. 3. 2019) pět svých kamarádů

k žalobkyni a jejímu manželovi domů. Ti muži manžela žalobkyně zbili a vysklili jim okna. Následně žalobkyně i její manžel odcestovali z Gruzie. Incident šli s manželem nahlásit na policii, nebyli však vpuštěni dovnitř a policie nereagovala. Bylo to proto, že soused měl u policie nějakého známého. V oblasti je pouze jedna policejní stanice, proto incident nenahlásili jinam. Situaci dále neřešili, koupili si letenky a odcestovali. Žalobkyně nevidí jinou možnost než požádat o mezinárodní ochranu, protože s manželem volali kamarádovi do Gruzie a ten jim sdělil, že jejich dům je stále kontrolován a hledají je ti kamarádi okradeného souseda. Manžel žalobkyně byl zbit, zlomeniny neměl, ale modřiny ano, lékařskou pomoc nevyhledal. Žalobkyně byla přítomna po celou dobu incidentu (cca hodinu a půl), nebyla však schopna popsat muže, kteří napadli jejího manžela. Uvedla, že byli všichni stejně vysocí a měli obyčejné oblečení, nevěnovala však jejich vzezření pozornost, neznala je. Během incidentu byla nejprve v posteli, pak slyšela křik manžela, přišla do obývacího pokoje a tam byli ti muži. Bili jejího manžela a ji odtáhli, ona pak již nic nedělala, jen křičela. Uvedla, že neví, co přivedlo souseda k tomu, že obvinil právě jejího manžela, asi se stalo něco na oné oslavě. Soused a její manžel totiž seděli naproti sobě. Uvedla, že nemá žádné plány do budoucna. V případě návratu do země se však obává výhrůžek těch mužů, vyhrožovali jim i smrtí. Uvedla, že jiné důvody k udělení mezinárodní ochrany nemá, nechtěla nic doplnit a nechtěla zpětně přetlumočit pohovor.

15. Součástí správního spisu je informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zpráva žalovaného zabývající se hodnocením Gruzie jako bezpečné země původu podle stavu k dubnu 2019 a zpráva žalovaného ze dne 3. 7. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Gruzii podle stavu k červenci 2018.
16. Dne 15. 7. 2019 byla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, nechtěla se seznámit s jejich obsahem a vyjádřit se k nim, ani nechtěla navrhnout jejich doplnění. Uvedla pouze, že lituje, že si s sebou nevzala mobilní telefon, na kterém by ukázala, že Gruzie není bezpečná země a ona se tam necítí v bezpečí. Doufá, že bude její a manželova žádost prozkoumána tak pozorně, jak žalovaný zkoumá bezpečnostní situaci v Gruzii. Volají domů a zjišťují, že je pořád navštěvují ti lidé, kteří obvinili manžela z krádeže.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 10. 3. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

19. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobkyně pak udělila souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení žalobních bodů

20. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný izoloval její příběh od příběhu jejího manžela, pročez nezjistil skutkový stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný také nevzal v potaz skutečnosti ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.
21. Žalobkyně při pohovoru k žádosti objasnila, že důvodem jejího vycestování spolu s manželem bylo obvinění manžela jejich sousedem z krádeže zlata. Manžel žalobkyně byl následně zbit pěti neznámými muži, které poslal sousem, aby na něm vymohli ukradené zlato. Je zřejmé, že „pronásledování“ ze strany souseda a pěti mužů je vystaven výlučně manžel žalobkyně, přičemž žalobkyně osobně dle své výpovědi nebyla terčem „pronásledování“, a to ani z důvodu příbuzenského vztahu, což plyne i z její výpovědi. Žalobkyně není obviněna z krádeže zlata a nebyla ani zbита sousedovými muži (potyčce byla přítomna a jen byla otažena stranou). Za těchto okolností lze proto akceptovat blíže nerozvedený závěr žalovaného, že důvody, pro něž podal žádost o mezinárodní ochranu manžel žalobkyně, se bude zabývat pouze v řízení o jeho žádosti. I ve světle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 10. 2018 ve věci C-652/16 *Ahmedbekova* je třeba v daném případě dospět k závěru, že hrozba pronásledování či vážné újmy, které je dle tvrzení žalobkyně vystaven její manžel, nedopadá na postavení žalobkyně a nevystavuje ji obdobné hrozbě pronásledování či vážné újmy. To plyne i z toho, že pokud by pět mužů chtělo ublížit jakýmkoliv způsobem i jí, měli k tomu příležitost, ale neučinili tak. Žalobkyně sama v průběhu správního řízení uvedla, že jí v Gruzii nic nehrozí a nikdy tam neměla žádné obtíže, pouze následuje manžela. Definice osoby blízké obsažená v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nemá absolutně nic společného s pojmy užívanými zákonem o azylu, neboť ty představují svébytné pojmy mezinárodního a evropského práva, které mají vlastní autonomní význam.
22. Soud k tomu doplňuje, že pokud by manželovi žalobkyně byla udělena mezinárodní ochrana, vznikl by žalobkyni nárok na mezinárodní ochranu ve stejné formě jako jejímu manželovi (viz § 13 a § 14b zákona o azylu). Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na souvislost řízení o žádostech manželů a na nedůvodnost žádosti manžela žalobkyně. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že žalovaný obě žádosti izoloval. Z toho, že se žalovaný nezabýval v řízení o žádosti žalobkyně relevancí potíží jejího manžela z hlediska mezinárodní ochrany, nelze dovozovat, že pominul věcnou souvislost obou žádostí. Manželovi žalobkyně nebyla mezinárodní ochrana udělena a jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 53 Az 23/2019-26, zamítnuta.
23. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nevzal v potaz subjektivní aspekt odůvodněných obav před pronásledováním. Subjektivní prvek definice uprchlíka, který je vyjádřen v § 12 písm. b) zákona o azylu slovy „odůvodněný strach“ a v čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice slovy „oprávněné obavy“, není v případě žalobkyně naplněn tím, že má strach o svého manžela. Tento subjektivní prvek definice uprchlíka je třeba vázat k obavám z pronásledování své vlastní osoby. Soud nijak nezlehčuje, že žalobkyně může mít subjektivní obavy z toho, že dokud krádež zlata nebude vyšetřena, bude se strachovat o zdraví svého muže. Tyto

aspekty možného budoucího vývoje života žalobkyně a jejího manžela, k nimž se upínají obavy žalobkyně, ovšem nepředstavují pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalovanému nelze vytýkat, že v situaci, kdy dospěl k závěru, že žalobkyni objektivně nehrozí pronásledování, se nezabýval subjektivní stránkou věci (tedy vnitřním prožíváním nastalé životní situace žalobkyně). Subjektivní prvek definice uprchlíka musí být dán současně s objektivním prvkem vymezeným pojmem pronásledování. Není-li byt jen jeden z těchto prvků naplněn, nelze žadatele považovat za uprchlíka. Jelikož subjektivní objevy žalobkyně nejsou spojeny s pronásledováním, které by jakkoliv souviselo s některým z azylově relevantních důvodů (rasa, pohlaví, náboženství, národnost, politické názory či příslušnost k sociální skupině), nemá žádný význam posuzovat, zda žalobkyně splňuje další podmínky udělení azylu. Žalobkyně, stejně jako její manžel bez jakýchkoliv pochybností nemají nárok na azyl, neboť jednání, jehož se společně obávají, nespojuje s azylově relevantním důvodem pronásledování.

24. Nadto závěr žalovaného, že žalobkyni nehrozí pronásledování, plyne i z toho, že žalobkyně (a její manžel) se sice dle svého tvrzení ohledně incidentu s neznámými muži obrátili na policii, avšak bez toho, aby dali policii dostatečný prostor prošetřit jejich oznámení, vycestovali ze země. Z toho nelze usuzovat, že by jim gruzínské státní orgány nebyly schopny či ochotny pomoci. Z dokumentů shromážděných žalovaným plyne, že státní orgány Gruzie jsou zcela v rukou demokraticky zvolené vlády, která činí kroky k přiblížení se evropským lidskoprávním standardům, včetně práva na řádné prošetření trestných činů. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný se pouze formálně zabýval tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v její zemi původu, ačkoliv popsání tohoto systému neodpovídá realitě, neobstojí. V první řadě žalobkyně argumentuje ve prospěch jejího manžela, nikoliv svůj vlastní, neboť uvedla, že jí žádné nebezpečí nehrozí, pouze následuje manžela. Logicky tedy ona sama žádný incident na policii nemohla nahlásit a policie ji ani nemohla odmítnout. Manžel žalobkyně v rozporu s tím, co vypověděla žalobkyně, uvedl, že oznámení bylo přijato s tím, že musí vyčkat výsledků vyšetřování, které zabere nějaký čas. Žalobkyně s manželem však situaci řešili tak, že prakticky ihned po podání oznámení vycestovali ze země původu, aniž vyčkali přiměřenou dobu na výsledek vyšetřování jejich oznámení, resp. aniž podali stížnost na nečinnost policie. Nad rámec toho soud uvádí, že žalovaným shromážděné podklady jsou v nyní projednávané věci zcela dostačující. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že v Gruzii je možné v případě nečinnosti policie obrátit se na orgány, které jsou na ní nezávislé (Generální inspekce policie, státní prokuratura, Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie, ombudsman). Tedy i v případě, že by policie nebyla schopna řádně prošetřit incident nahlášený manželem žalobkyně, měl manžel ještě vícero možností ochrany, které nevyčerpal (podrobněji viz rozsudek ve věci manžela žalobkyně). Proto žalobkyni nelze dát za pravdu v tom, že žalovaný neobstaral dostatečné podklady k vydání rozhodnutí a učinil z nich nesprávné závěry. Žalovaný naopak své závěry přesvědčivě odůvodnil a shromážděné podklady logicky a dostatečným způsobem propojil se zjištěným skutkovým stavem. Proto žalobní bod není důvodný.
25. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný porušil § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyně naplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož jí v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Toto své tvrzení však nikterak nekonkretizovala. V této souvislosti proto soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobkyni ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k ní a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých

důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, potvrzený rozšířeným senátem v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Vzhledem k tomu, že prostá citace ustanovení nenaplní náležitosti žalobního bodu, soud se tímto tvrzením nezabýval. Stejně přistoupil i k tvrzení žalobkyně o porušení konkrétních ustanovení správního řádu, které je obsaženo v bodu II. žaloby, pokud k těmto ustanovením žalobkyně v další části žaloby neuvedla konkrétní argumentaci. Za žalobní body tak nelze považovat ani tvrzení uvedená na konci str. 2 a začátku str. 3 žaloby, v nichž žalobkyně zdůrazňuje povinnosti plynoucí ze základních zásad správního řízení a § 68 odst. 3 správního řádu a obecně vyjmenovává pochybení, kterých se měl žalovaný dopustit (řádně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl k rozhodným skutkovým okolnostem, nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu, rozhodnutí nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, chybí vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně). Tato tvrzení mají charakter vyjmenování typových pochybení, jichž se mohou správní orgány ve správním řízení obecně dopustit (doslovně shodný text je obsažen i v žalobách jiných gruzínských žadatelů vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Az 19/2019 a 53 Az 28/2019). Nejsou nicméně jakkoliv konkretizována a zejména pak individualizována ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Tyto obecné floskule univerzálně použitelné v jakékoliv správní žalobě nepředstavují řádně formulovaný žalobní bod.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce